

Arribada a Morella

Abans de la dutxa

esplendorosa, i algú va comentar que els altres expedicionaris, els que havien de sortir de nit estarien llestos a aquelles hores. Va començar a bufar un aïret molt "pito". Manuel va decidir que allò era cerç, ningú li va fer la contrària. Unes quantes granges més, uns quants gossos més i alguns bancals erms després i ja vam avistar la fàbrica de pinsos Vigorán de Catí. Eren les deu en punt. Vam fer una parada per esperar els que s'havien quedat més darrere, vam cridar a David, Davi i Carmelo, qui, com va ser costum durant tot el trajecte, va anar sempre per davant- més lluny o menys, però sempre era la nostra "llebre"- i així vam poder entrar tots junts. A "El Prigó", ens esperaven Angelines, Marc, el seu fill, i Lola. Dutxa ràpida i sopar: bullit, entremesos o sopa; ternasco, pollastre, xulles, llom o caragols amb llagostins i les postres: flam d'ametlla, quallades, coca o crema de paxaran- novetat de "la casa"- cafès i copa de Magno ("Tequero"). Vam encomanar els entrepens pel dia següent, vam pagar i... a jeure. Qui més qui menys va dormir poc i malament, encara que també es van sentir ronquits que eixien de "l'ala" nord - eh Rocher, Paco i Juan?-, per cert, com

anècdota direm que en l'habitació de Paco hi havia un bressolet que era "moníssim", veritat, Paco?. Aquí Sebastià se'n va anar amb Lola, Angelines i Marc perquè l'endemà tenia un viatge a Barcelona. Vam quedar que Carmelo ens despertaria a les cinc i mitja, però després de no pegar l'ull en tota la nit i de no deixar dormir a Manuel tampoc, perquè no parava d'encendre el llum i de preguntar-li si el seu rellotge tenia alarma i sonaria, a punt i hora es va quedar com un sòc i a nosaltres ens va cridar quan faltaven deu minuts per a les sis. Bots, presses, corregudes. En arribar baix els de la nit ja estaven farts d'esperar, perquè s'havien avançat quasi tres quarts d'hora sobre l'horari previst. A Mre Carmen, Ivan i Roberto ja no els vam veure: havien arribat a Catí però ja se n'havien tornat cap a casa. Els que estaven allà eren Hèctor, Juan José i Vicent que feien la pujada d'una tirada i Karina que s'incorporava en aquella segona etapa. Quan encara hi havia lluna, Manuel es va untar de crema per al sol, la resta vam fer petits comentaris i vam marxar. A les sis i dotze els, ara, tretze caminants eixíem cap a l'Avellà: feia un "frescolis" que t'ajudava a pujar aquella costera a

trossos vertical i quan no molt "empinada", veritat Juan?, no Paco?- a Irma li va agafar un atac de tos i s'ofegava-. A les set ja estàvem esmorzant a l'ermitori de l'Avellà i despertant amb la nostra xerrameca a la gent que dormiria ben a gust, al cap de mitja hora eixíem cap a la font de la Salvassòria, on arribàvem a les vuit i mitja. Juan José, que portava 3 cms. quadrats de paper i un llapis minúscul, anotava horaris i els comparava amb els d'anys anteriors: decididament anàvem endarrerits, però, en general, el ritme de la marxa era prou bo. Es comprenia que allò era territori de "cow-boys", o com a mínim, si no hi havia "boys" hi havia moltes "cows", a jutjar pel que havien deixat contra la font; era difícil eixir-se'n ben parat d'aquells pestilents testimonis, però fins i tot això ho vam aconseguir !!. Prop de les nou i acompanyats pel soroll d'uns esquellots d'un ramat de vaques que s'endevinava entre les carrasques, mampreniem cap a la Llèqua. Pel camí vam trobar un parell de vaques que no estaven per la labor de fugir en veure-nos, així que vam haver de ser nosaltres els que férem com si no les vérem al passar pel seu costat. El sol estava alt,

però el ventet era agradable - a l'únic que li molestava era a Juan José que feia estona que s'havia obert un "paraigües-parasol" difícil de dominar, de vegades-. La pujada a la Llèqua va ser pesada, però encara hi havia gent que buscava dreces en aquesta segona etapa Carmelo va trobar dos fidels companys de fatigues amb Hèctor i Juan José i per molt que tu avançares, ells sempre et portaven un bon tros de camí per davant, i només coincidíem amb ells en els reagrupaments-. Suor, respiració accelerada, tots enfiant-mos cap a dalt, encara que cadascú com i al ritme que podia. La consigna era "amunt, més amunt, sempre amunt". A tres quarts de deu arribàvem a la Llèqua, on vam trobar dos homes intentant caçar pardalets, encara que, afortunadament per als animals tot es quedava en un intent, amb èxit escàs. A banda dels homes, hi havia vaques, distintes a les de la Salvassòria, aquestes eren més reforçades, més massives i més tranquil·les, semblaven tenir més "bona llet", els seus esquellots, omplien l'aire de sorolls junt amb el piular dels pardals que aquells dos no caçaven, el crit d'un parell de corbs i el lladruc d'uns gossos poc amistosos que van posar en problemes a